

kurátor

CZ

DAVID

jiří

nslim

CAIS

CZ

ÀVOKTÀŤOX

CZ

eva

řij

KOVANDA

CZ

ÀRÀK

CZ

radovan

řimibslv

SAL'NIKOV

RUS

CZ

ÀVOCIJVAČ

student

petra

Vážení přátelé, milovníci umění, již popatnácté máme to štěstí poohlédnout se za uplynulým ročníkem Mikulovského výtvarného sympozia a bilan- covat. Nemůžeme nevidět to obrovské úsilí každoročně zorganizovat tuto velkolepou akci a každý rok ji postrčit o malý krůček dál. Každý z nás, kdo se s něčím podobným ve svém životě setkal, kdo se pokusil vytvořit nějaký projekt tak, aby nezištně potěšil, zaujal a oslovil své spoluobčany, si uvědomuje, jak je to těžké posunout takto vysoce nastavenou pomyslnou laťku a snažit se něco vylepšit, obohatit, více zaujmout.

Jsem velmi rád, že mohu i letos s hrdostí vyhodnotit tento jubilejní ročník za velmi úspěšný, jako ročník, který návštěvníky zaujal a potěšil.

Letošní ročník je také milníkem, jenž nám klade otázku jak dál. Minulá léta obohatila naše město velmi hodnotnou sbírkou výtvarných děl, kterou lze chápat jako odkaz těm, kdo přijdou po nás. Je naší povinností navázat na kul- turní poselství našich předků a pokusit se vytvořit jedinečnou sbírku moderního umění, která bude nadále jedním z pilířů kulturního dění v našem krásném městě, která bude po mnohé další roky lákat návštěvníky do Mikulova a plnit jejich očekávání. Je také povinností nás, jež jsme zodpovědní za rozvoj našeho města, vytvářet podmínky a pomáhat těm, kdo na svých bedrech nesou celou tíhu odpovědnosti za minulé i budoucí ročníky a bez nichž by Dílna nikdy nevznikla.

Za naše občany, za vedení města a také za sebe přeji Mikulovskému výtvarnému sympoziu nejméně dalších pat- náct úspěšných ročníků, stálou přízeň umělců a neutuchající zájem a lásku návštěvníků, a také za nás za všechny děkují všem těm, kteří svým úsilím každoročně sympozium připravují, podporují, vytvářejí a zanechávají zde svá díla.

Rostislav Košťál
starosta města Mikulova

Vážení přátelé, dostává se vám do rukou katalog již patnáctého ročníku Dílny. Soudě podle množství pozitivních ohlasů byl oprav- du mimořádný. Za to patří dík nejen umělcům samotným a sponzorům, ale také všem, kteří se, často velmi nezišt- ně, organizačně podíleli na vytvoření dobrých podmínek a přátelské atmosféry sympozia.

I letošní ročník potvrdil, že Dílna neztratila nic ze své chuti objevovat a hledat nové možnosti a cesty. Jsem rád, že k tomu může přispět svým dílem i mikulovské Regionální muzeum.

Petr Kubín
ředitel Regionálního muzea v Mikulově

Dear friends and art lovers,

For the fifteenth time we have the good fortune to look back at the previous year's Mikulov Art Symposium. We cannot fail to see the enormous effort put each year into organizing this huge event, and push it along a little further. Each one of us who has experienced something like this, whoever has attempted to create some kind of project in order to selflessly please, address, and inspire their fellow citizens, realizes how hard it is to raise the already-high bar and endeavor to improve, enrich, and further inspire.

I am very glad this year to be able to proudly look back on this anniversary year as very successful, as a year when visitors were inspired and enthused.

This year is also a milestone, which presents us with the question of what next. The past years have enriched our town with a very valuable collection of works of art that can be considered a legacy to those who come after us. It is our duty to continue the cultural message of our predecessors and strive to create a unique collection of modern art that will continue to be one of the pillars of cultural life in our lovely town, and which for many years to come will draw visitors to Mikulov and meet their expectations. It is also the duty of those of us who are responsible for the development of our town to create the conditions and assist those who bear the entire burden of responsibility for past and future workshops, and without whom these workshops would never have taken place.

On behalf of Mikulov's citizens and the town of Mikulov, as well as myself, I wish the Mikulov Art Symposium another fifteen successful years at least, the continued support of artists, and the unflagging interest and love of its visitors. On behalf of all of us I also thank those whose efforts make the workshop possible each year, who support it, who create, and who leave their works behind them.

Rostislav Košťál
Mayor Town of Mikulov

Dear friends,

You hold in your hand the catalog to the fifteenth annual workshop, a truly extraordinary one, judging from the amount of positive reaction. For this thanks go not only to the participants and sponsors, but to all who unselfishly worked on organization, and created the good conditions and friendly atmosphere of the symposium.

This year's symposium again showed that the workshop has lost none of its willingness to search for and discover new possibilities, new paths. I am glad that the Regional Museum in Mikulov is able to do its part to assist.

Petr Kubín
Director, Regional Museum in Mikulov

V roce jubilejního 15. ročníku MVS "dílna" bylo založeno občanské sdružení s příznačným názvem Společnost pro rozvoj Mikulovského výtvarného sympozia "dílna". Jeho zakládajícími členy jsou Libor Lipa, Marcela Effenberge- rová a Jitka Kapičáková Havlíková, trojice, která je společně s hlavními organizátory Dílny jejím nezbytným pilířem.

In the 15th year of the Mikulov Art Symposium "dílna", a non-for-profit organization was founded entitled Association for the Development of the Mikulov Art Symposium "dílna". The founding members were Libor Lipa, Marcela Effenbergerová and Jitka Kapičáková Havlíková, who are, together with the main organizers of Dílna, its indispensable pillars.

—jiří david—

45 milionů; kombinovaná technika na plátně, 139 x 430 cm, 2008
45 million; combined techniques on canvas, 139 x 430 cm, 2008

Démoni; kombinovaná technika na plátně, 155 x 123 cm, 2008
Demons; combined techniques on canvas, 155 x 123 cm, 2008

Franz Kafka si nikdy nic nezlomil, má žena ano; kombinovaná technika na sádře,
 40 x 27 cm, 2008
*Franz Kafka never broke a bone in his body, but my wife did; combined techniques on plaster,
 40 x 27 cm, 2008*

Jiří David, kurátor/*curator*

narozen/*born*: 28. 8. 1956, Rumburk; žije a pracuje v Praze (CZ)/*lives and works in Prague (CZ)*

studia/*graduate*: Akademie výtvarných umění v Praze/*Academy of Fine Arts, Prague*

adresa/*address*: Zbraslavské nám. 467, 156 00 Praha-Zbraslav, Česká republika

tel.: +420 607 849 959

e-mail: jiridavid@seznam.cz

<http://www.jiri-david.cz>

Nikdy nic nebude tak jako dříve,
nikdo už nebude tím, co byl.

Dotkni se mne.

Minulost dávno nejsou už jen vzpomínky,
tvá paměť je mou zesláblou ozvěnou.

Dotkni se mne.

Modus vivendi zase čirou útěchou i žalem i obranou, mezi tím tady a tamtím před.
Jako holý stůl z prostého dřeva s vůní místo nohou.

Dotkni se mne.

Mijím benzínky, raději ty noční, ryby v zatopených krajinách, kočičí vrchy (jen ten jeden),
vítr svíjený v bílých skalách,
 nahý usínám (tedy skoro usínám a skoro nahý).

Dotkni se mne.

Milost se potácí zpítá v městských branách a ti ubozí ji propůjčují svá těla v domnění, že jim patří.
Pak už jen mapy (po zdech čpící dechem plodných stromů, tak blízkých jak víno na vinohradech).

Dotkni se mne.

Muž, co kdysi málem kvůli zubu přišel o život a zůstalo mu aspoň jedno oko.

Není jméno, co mne líbá a horkem sžíná,
není to už jen půlnoc, co kašny mate šepotem, co se všude rozléhá.

Dotkni se mne.

Chtěl bych ti říci, že je to dávno a byla by to pravda, už včera to byla věčnost...

Jiří David

Nothing will be the way it was before,
nobody will be what they were anymore.

Touch me.

The past is no longer just memories,
your memory is a faint echo of me.

Touch me.

Modus vivendi again sheer comfort and sorrow and defense, between what is here and what was before.
Like a bare table of simple wood and fragrance in place of legs.

Touch me.

I bypass gas stations, I prefer fish in flooded landscapes, cat rocks (just the one),
the wind doubled up in white cliffs
naked I fall asleep (or almost asleep and almost naked).

Touch me.

Mercy staggers drunk through the town gates and the poor ones lend their bodies as if they belonged to them. After that just the
maps (the walls reeking of the breath of fertile trees, close as the wine in the vineyards).

Touch me.

A man who once almost lost his life because of a tooth, at least he saved one eye.

It's not a name that kisses me and burns me with heat,
it is not only midnight that confuses the fountains with its whisper that echoes all around.

Touch me.

I would like to tell you that it was long ago and it would be true, already yesterday it was an eternity...

Jiří David

milan cais

POUR
ZAC

14

S, JAKES, 100

2

klavus

E; C; H; H;

E; C; A; A;

BAS

E; E; E; E; PA. E; E; A; A

14/02

tehat

0607/530 505
51553

Moji největší kamarádi I.; tisk a akryl na plátně, 4 ks, 87 x 220 cm, 2008
My biggest friends I; print and acrylic on canvas, 4 pcs, 87 x 220 cm, 2008

Moji největší kamarádi II.; kombinovaná technika, 15 x 60 x 70 cm, 2008
My biggest friends II; combined techniques, 15 x 60 x 70 cm, 2008

Milan Cais

narozen/born: 25. 5. 1974, Praha; žije a pracuje v Praze (CZ)/lives and works in Prague (CZ)

studia/graduate: Akademie výtvarných umění v Praze/Academy of Fine Arts, Prague

adresa/address: Nad Stanicí 140/24, 162 00 Praha 6-Vešelavín, Česká republika

tel.: +420 775 285 386

e-mail: mcais@centrum.cz

<http://www.tatabojs.cz>

Řekni to básní, šéfik

Say it in a poem, boss

Čas tu tak nějak jinak plyne
vteřina
minuta
se line
lině

Time goes by here somehow, differently
a second
a minute
lies
lazily

v klíně malé město – něčím jiné.

in the lap of a small town – somehow different.

Barva a víno teče
jsem terčem
prázdným, leč šťastným.
Tvším... hořím... a nořím se
do čar,
než ranní opar
dá vědět světu,
den zbrusu nový je tu
a z ubrusu květu
kvete radost.

Colors and wine flow
I am the target
empty, but happy
I create... I burn... and submerge myself
in lines,
before the morning haze
tells the world,
a brand new day is here
and the torch of flowers
blooms with joy.

Dost,
že přežili jsme,
že opili jsme,
že zažili jsme... se tu.

It's enough,
that we survived,
that we got drunk,
that we were... here.

Čas tu tak nějak jinak plyne,
vteřina
minuta
hodina se line
jakkak by ne
jak pak by nebylo líbivé

Time goes by here somehow, in another way
a second
a minute
an hour slips by
and no wonder
why wouldn't there be love

.....v Mikulově?

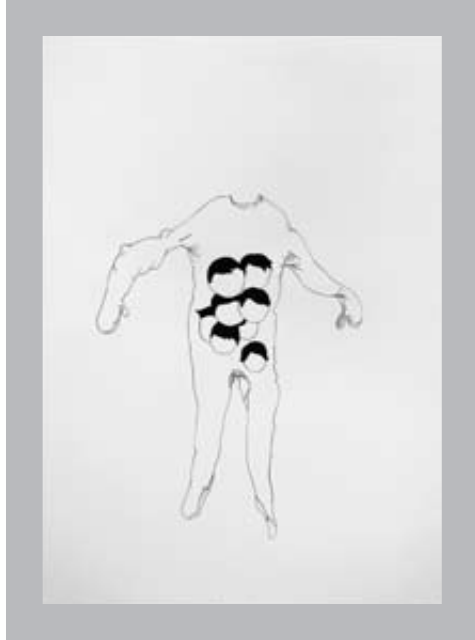
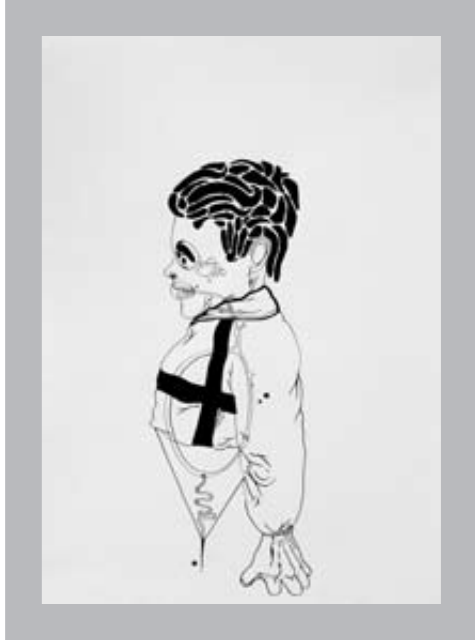
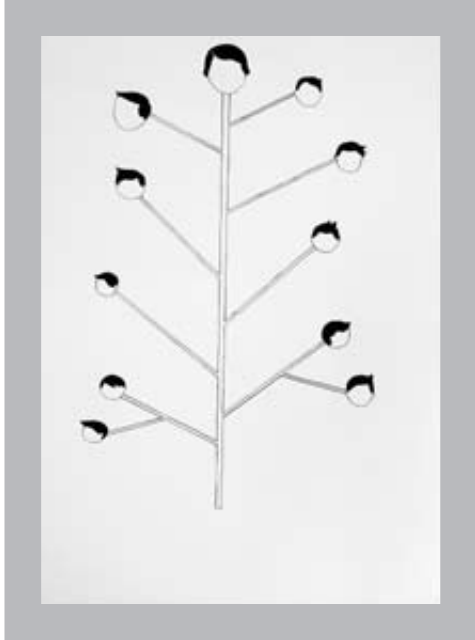
.....in Mikulov?

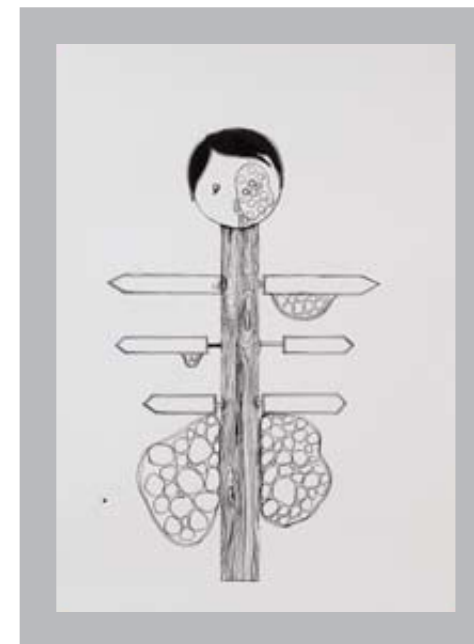
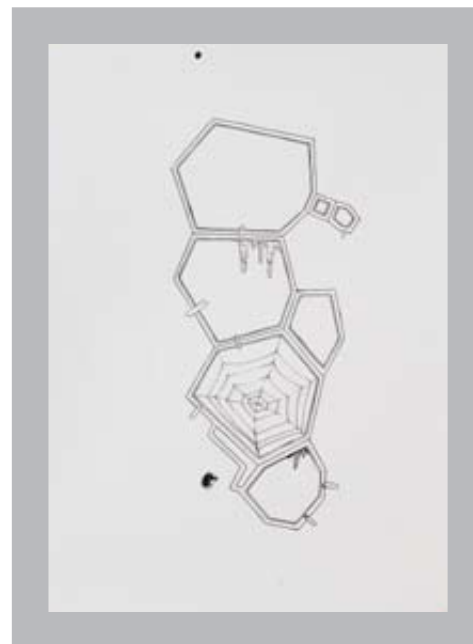
Milan Cais

Milan Cais

~~eva kořátková~~

Kresby; tuš na papíře, 8 ks, 85 x 60 cm, 2008
 Drawings; ink on paper, 8 pcs, 85 x 60 cm, 2008

Keř; kov, 300 x 276 cm, výška 300 cm, 2008

Bush; metal, 300 x 276 cm, height 300 cm, 2008

Eva Koťátková

narozena/born: 1. 9. 1982, Praha; žije a pracuje v Praze (CZ)/lives and works in Prague (CZ)
studia/graduate: Akademie výtvarných umění v Praze; Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze; International Summer Academy of Fine Arts in Salzburg; San Francisco Art Institute; Akademie der Bildenden Künste Wien
/Academy of Fine Arts, Prague; Institute of Applied Arts, Prague; International Summer Academy of Fine Arts in Salzburg; San Francisco Art Institute; Akademie der Bildenden Künste Wien

adresa/address: Pikrtova 9, 140 00 Praha 4, Česká republika
tel.: +420 603 849 519
e-mail: evakotatko@yahoo.com

Eva Kořátková

Interview with Julia, unofficial participant in this year's symposium

How many times now have you actually attended the symposium?
I've always been here every time

Can you try to describe (individually) this year's lineup of participants?

Jirka is exceptional and makes nice things

Eva paints very very well

Petra is very nice and has a handsome dog

Jirka also paints very nicely

Milan's painting is funny

Vladimir is from Russia and he is nice

Radek lives in Mikulov by the cemetery

Too bad he didn't put a flag on his boat

Why do you think symposia like this are put on?
So we would have an exhibition

Did you like the participants?
Yes, I liked them all

What did they work on? Did they work at all, or just laze around?
Well actually they worked
They made sculptures and painted pictures

What makes Mikulov exceptional?
I like the Kozí hrádek and chateau

What is it like in the winter, and in the summer?
In the winter it is all white
In the summer it is all colorful

What events would you organize yourself?
Art class

Would you improve or change something about the Mikulov symposium?
I don't want mommy to take care of these artists, but maybe Vlad'ka. Because all I want is mommy

Thank you Jirka, Jirka, Edith, Milan, Vladimír, Radek, Jitka, Julča, Libor, Václav, Karel, and Dominik for a beautiful summer!

Eva Kořátková

—jiří kovanda

Bez názvu I.; kombinovaná technika, 170 x 90 x 25 cm, 2008
Untitled I; combined techniques, 170 x 90 x 25 cm, 2008

Bez názvu II.; kombinovaná technika, 107 x 7,5 x 6,5 cm, 2008
Untitled II; combined techniques, 107 x 7.5 x 6.5 cm, 2008

Bez názvu III.; kombinovaná technika, 100 x 10,5 x 6 cm, 2008
Untitled III; combined techniques, 100 x 10.5 x 6 cm, 2008

Bez názvu IV.; kombinovaná technika, 100 x 25 cm, Ø 13 cm, 2008
Untitled IV; combined techniques, 100 x 25 cm, Ø 13 cm, 2008

Bez názvu V.; kombinovaná technika, 2 ks, 52 x 25 cm, 2008
Untitled V; combined techniques, 2 pcs, 52 x 25 cm, 2008

Bez názvu VI.; kombinovaná technika, 2 ks, 51 x 43 cm, 2008
Untitled VI; combined techniques, 2 pcs, 51 x 43 cm, 2008

Jiří Kovanda

narozen/born: 1. 5. 1953, Praha; žije a pracuje v Praze (CZ)/lives and works in Prague (CZ)

studia/graduate: autodidakt/self-taught

adresa/address: Ověnecká 35, 170 00 Praha 7, Česká republika

tel.: +420 728 009 909

e-mail: jiri.kovanda@centrum.cz

„Tak bohužel už měli jen monstrózní kytice, vybrala jsem z nich tu nejmenší, ale přesto... Teď sedím v autobuse já a moje spolujezdkyně-květina se rozvaluje vedle mě. Těším se na zámeckém soirée.“

“So unfortunately all they had were monstrous bouquets, I chose the smallest one, but still... Now I'm sitting in the bus and my fellow passenger the bouquet is lounging beside me. Looking forward to the chateau soirée.”

radovan král

Archa, těšínský pískovec; 350 x 100 x 85 cm, 2008
The Ark, Těšín sandstone; 350 x 100 x 85 cm, 2008

Radovan Král

narozen/born: 17. 1. 1963, Kroměříž; žije a pracuje v Mikulově (CZ)/lives and works in Mikulov (CZ)
studia/graduate: autodidakt/self-taught

adresa/address: Brněnská 20, 692 01 Mikulov, Česká republika

tel.: +420 602 702 926

e-mail: kral@kral-kamen.cz

<http://www.kral-kamen.cz>

ARCHA

„Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil.“
(PRVNÍ MOJŽÍŠOVA – 6)

Příběh o Arše, Noemovi a jeho rodině patří bezesporu k těm známějším starozákonním příběhům. Ačkoliv to je, řekněme, biblický pop, je velmi krásný, silný a plný tajemství, které můžeme odkrývat. Tedy pokud chceme. Takové je ostatně celé Písmo. Nechci však a nemůžu tento příběh znovu popisovat. Někdo ho zná, někdo zatouží ho poznat (proto ty odkazy) a někdo vědět nic nechce. Těm posledním není pomoci.

Při přemýšlení o Ní a následně při jejím zhotovování jsem cítil potřebu použít širší metafory než jen výrobu plovoucí ubikace pro vyvolené, ačkoliv popis této je znám. Stejně tak je i známa omezená časová funkčnost zmiňovaného původního plavidla. Podobně jako Noe jsem na to neměl mnoho času, ale moje „dílo“ by mělo v reálném čase vydržet víc. Trochu jsem se svého vlastního zadání bál, sic pevný ve víře, ale s Nejvyšším jsem na rozdíl od kolegy Noa nic výslovně domluvené neměl.

Zatoužil jsem do své sochy implantovat i jakousi užitnou funkci. V hlavě (neskicoval jsem) mi nastal obraz... Byl to jakýsi oltář, něco jako stůl a snad i postel. Nikoliv však pouze v prvním plánu. Prostřednictvím oltáře lze nejen hledat pokoj a mír, ale i na něm provést krutou a zbytečnou rituální oběť. Na stole můžete prostřít sobě drahé bytosti, ale do toho samého stolu ona, možná, jednou praští vzteky pěstí, odejde, a už nikdy se nevrátí. V jedné posteli se můžete narodit, snít, milovat se, zplodit děti a nakonec také zemřít. A jakkoliv jinak...

Něco je asi dáno, ale jistě mnoho můžeme ovlivnit sami.

To je cesta. Pěšky, na voze, lodi... co já vím?

Šťastnou cestu.

Radovan Král

„Ukáže-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenu se na věčnou smlouvu...“
(PRVNÍ MOJŽÍŠOVA – 9)

THE ARK

“And the LORD said, I will destroy man whom I have created from the face of the earth; both man, and beast, and the creeping thing, and the fowls of the air; for it repenteth me that I have made them.” (GENESIS 6:7)

The story of the Ark, Noah and his family, is one of the most famous stories in the Old Testament. Although it is, shall we say, Biblical pop, it is still very beautiful, powerful, and full of mystery, which we can reveal. That is, if we wish to. So it is with the entire Scripture. But I don't want to and cannot just copy the story. Some people know it, some yearn to learn it (thus these references), and some can't stand to even hear about it. For these there's no help.

In thinking about IT and during its making I felt the need to use a broader metaphor than just the manufacture of a floating houseboat for the chosen ones, although the description is known. Likewise its limited time of function of the original ark. Like Noah I did not have much time, but my “work” should last a little longer. I was actually concerned about the job I had set for myself, firm in my belief, but with the Highest Being I had no agreement, unlike my colleague Noah.

I yearned to implant some sort of useful function into my sculpture. In my head (I made no sketches) I had a picture... It was kind of an altar, something like a table, or maybe even a bed. Not in the first plan, however. Through the altar one can not only seek calm and peace, but also carry out a cruel and gratuitous ritual sacrifice. You can set a table for your loved one; maybe someday she will pound the same table with her fist, leave, and never come back. In the same bed you can be born, dream, make love, make children, and finally die. Or any other way...

This is a path. On foot, in a carriage, boat... what do I know?

Bon voyage

Radovan Král

“And the bow shall be in the cloud; and I will look upon it, that I may remember the everlasting covenant...”
(GENESIS 9:16)

~~vladimir saľnikov~~

Mandrem Beach I.; akryl na plátně, 150 x 200 cm, 2008
Mandrem Beach I; acrylic on canvas, 150 x 200 cm, 2008

Mandrem Beach II.; akryl na plátně, 150 x 200 cm, 2008
Mandrem Beach II; acrylic on canvas, 150 x 200 cm, 2008

Vladimir Sařnikov

narozen/born: 10. 6. 1948, řita (SSSR); řije a pracuje v Moskvě (RUS)/lives and works in Moscow (RUS)

studia/graduate: Moskevský polygrafický institut, fakulta grafických umění/Moscow Polygraphic Institute, Faculty of Graphic Arts

adresa/address: Kv. 33, stroenie 1, dom 9, ul. Palikha, Moskva 127055, Rusko

tel.: +7 499 973 01 07

e-mail: salnikovorama@gmail.com

Mořnost řít a pracovat v řeské republice je nádherný dárek. Nedokázal jsem si ani představit, ře symposium může probíhat na takovém rajsčém místě, v Mikulově. Jednoduře jsem nevěděł o takových místech řtěstí a blahobytu, a to ne na nějakých exotických ostrovech, ale docela blízko, hodinu a půł jízdy od vídeňského letiště. A pokud k tomu přičtu i skvělé pracovní podmínky, báječné místní moravské víno (víno považují za znak skutečné kultury), neobyčejně chutná jídla, krásné a přátelské obyvatelstvo, a zejména společnost nejlepších řeských umělců, výtečných mistrů a výrazných intelektuálů, vnímám celý měsíc jako měsíc úplného řtěstí. Bylo pro mě velkou ctí a potěšením seznámit se s takovými lidmi.

Dříve jsem chtěl vytvořit dva filmy, konkrétně filmy, a ne jen skeče, které jsou obvyklé v moderním umění, a připravil jsem několik různých syřetů. Dva z nich se mi zdají být v kontextu s mikulovským rájem, a to svou kontrastností, kterou vůči němu představuji. Oba syřety se vztahují ke řezdodennímu řivotu malé rybářské vesnice Mandrem Beach ve státě Goa v Indii, kam s Ninou Kotel už několik let po sobě jezdíme řezdou zimu na rekreaci. V prvním filmu zavádějí dělníci vodovod a v druhém je pláž s evropskými turisty. Mandrem Beach představuje rekreační místo pro představitele nezámořné evropské umělecké inteligence. Abych tak řekl, postup globalizace. Mimochodem celkem zničující, vždyť ještě před několika lety rybáři vyplouvali na moře a vraceli se s úlovky, a dnes se veřkeré obyvatelstvo vesnice věnuje poskytování řezb turistům.

Vladimir Sařnikov

The opportunity to live and work in the Czech Republic is a wonderful gift. I could not even imagine that the symposium could take place in such a heavenly place, in Mikulov. I simply did not know of any such place of joy and plenty, not on some exotic island, either, but close by, an hour and a half away from the Vienna airport. And if I also count the excellent working conditions, the marvelous local Moravian wine (I regard wine as a true mark of culture), the extraordinarily good food, beautiful and friendly inhabitants, and especially the company of the best Czech artists, fantastic masters and outstanding intellectuals, I consider the whole month to have been one of complete happiness. For me it was a great honor and pleasure to meet such people.

Earlier I had wanted to make two films; real films, not just the sketches which are commonplace in modern art, and I prepared several various plots. Two of them seem to fit into the context of the Mikulov paradise, with their contrasting characters to it. Both have to do with the everyday life of the small fishing village of Mandrem Beach in the state of Goa, India, where Nina Kotel and I have been going each winter for several years for recreation. In the first film the workers are laying a water line, and in the second is a beach with European tourists. Mandrem Beach is a recreation area for the less-than-affluent European artistic intelligentsia. So to speak, the march of globalization. Quite destructive, by the way, for several years ago the fishermen went to sea and came back with their catch, and today village's inhabitants are all occupied providing services to tourists.

Vladimir Sařnikov

~~petra pavlicová~~

Saša 31; kostní kliš,
drát, prostorový objekt,
výška 300 cm, 2008
*Saša 31; bone glue,
wire, three-dimensional
object, height 300 cm,
2008*

Dobří holubi se vrací I.; akryl na sololitu, 100 x 190 cm, 2008
Good pigeons return I; acrylic on hardboard, 100 x 190 cm, 2008

Dobří holubi se vracejí II.; akryl na sololitu, 100 x 190 cm, 2008
Good pigeons return II; acrylic on hardboard, 100 x 190 cm, 2008

Autoportrét; akryl na sololitu, 120 x 90 cm, 2008
Self-portrait; acrylic on hardboard, 120 x 90 cm, 2008

Ve dne; uhlí a latex na papíře, 144 x 90 cm, 2008
In the day; charcoal and latex on paper, 144 x 90 cm, 2008
V noci; černobílá fotografie, 5,5 x 10,5 cm, 2008
At night; black and white photography, 5.5 x 10.5 cm, 2008

Petra Pavlicová, studentka/student

narozena/born: 25. 10. 1985, Valašské Meziříčí; žije a pracuje v Praze (CZ)/lives and works in Prague (CZ)

studia/graduate: Ostravská univerzita, fakulta umění, obor Nová média; FaVU VUT v Brně, ateliér Video

/University of Ostrava, Faculty of Arts, study focus New Media; FaVU VUT in Brno, ateliér Video

adresa/address: Zdeňka Fibicha 1207, 757 01 Valašské Meziříčí, Česká republika

tel.: +420 774 224 893

e-mail: ppikao@gmail.com

Díky sympoziu jsem prožila své nejkrásnější léto. Poznala jsem, nejen jak se žije v tak magickém místě, jakým je Mikulov, ale hlavně jsem se seznámila s mnoha osobnostmi, s kterými pro mě byla čest strávit čas a něco se od nich přiučit.

Petra Pavlicová

Thanks to the symposium I spent my most beautiful summer. I learned not only how people live in such a magical town like Mikulov, but mainly I got to know many personalities with whom it was an honor to spend time and learn something from.

Petra Pavlicová

edith jeřábková

Edith Jeřábková, teoretik ročníku MVS '08/ MAS '08 theoretician
Kurátorka Galerie Klatovy/Klenová/*curator, Klatovy/Klenová Gallery*

adresa/address: Klenová 1, 340 21 Janovice nad Úhlavou, Česká republika
e-mail: jerabkova@gkk.cz
http://www.gkk.cz

Pro ty, kteří jsou zvyklí se pohybovat od výstavy k výstavě, od vernisáže k vernisáži, je zážitek z mikulovského sympozia drahý především díky příjemně trávenému času s lidmi, kteří se setkávají přirozeně v organizmu mikulovských zákoutí, díky jinak plynoucímu času v jiném městě, velmi specifickém v rámci Čech i Moravy. Představovala jsem si počátek století a dobu, kdy mecenáši umění zvali umělce na své dvory – jen prostředí je současnější, ale pohostinnost a čas pro společné hovory a pití vína po práci v tomto místě přežily. Nebudu se pokoušet navodit zde některé atmosféry, to by byl pořídný literární kýč, zvláště pro ty, kteří si to tedy skutečně prožili či stále prožívají. Ale jaksi se nemohu odpoutat od onoho obecného a silného prožitku a začít rozebírat to, co si často na život jen hraje – umění (a to nemám na mysli špatné umění). Najednou mi všechno umění připadá jen jako nedílná součást oné přetrvávající bezčasé nálady, která se rozprostřela mezi zámek, galerii RAP, keramickou dílnou Daniela Piršče na židovském hřbitově, ateliérem Libora Lipy a jinými příjemnými místy. I koncert Davida Kollera v zámeckém divadle byl sladký. Divadelní sál sám o sobě je námětem. Toho si všimli Eva Kofátková a Jiří Kovanda. Na závěrečné výstavě pak ze svého společného piecu vystavili fotografie, kde místo v centru pozornosti každý z nich stojí na nejzazším protilehlém konci opony. Jako Ulay a Abramovič, jen s opačně směřovaným napětím rozkládajícím se do prostoru. Jistá klasická nálada se dostala i do prací ostatních autorů, například do celkové instalace obrazů a objektů Jiřího Davida, který dále rozvinul svůj poslední cyklus – velkoformátové obrazové série zapisující přes sebe minulost i současnost jako ve fotofresce s několikerou expozicí. Některé části autor vyprázdnil až ke znaku a stínu, jiné navrhl bez logiky hierarchie ve prospěch přirozeného toku a naléhavosti jednotlivých představ a témat. Nevím s určitostí, jaké téma celková instalace řešila, ale přežívá ve mně pocit, že se v ní zobecnily dva základní světy – ženský a mužský, a že oběma Jiří David buď rozumí, nebo si jich pozorně všimá. Začala jsem si ho tehdy přirovnávat k autorovi literárních postav, což mi připadalo překvapivé. Ve skutečnosti byl ale kurátorem sympozia.

Klasický kánon se dostal i do kreseb nejmladší účastnice – Petry Pavlicové. Oproštěny od konceptuálního základu připomněly vzrušivé kompozice dvojice Muntean a Rosenblum. Podivné napětí obrazu přeskakovalo mezi zcela uvěřitelnou normalitou a eroticky podezřívavou dobrodružností scény. Jiné práce této studentky fakulty umění Ostravské univerzity, oboru Nová média, byly výrazněji procesuální, jako například výsledný mobilní objekt z každodenně vyrobených klišových šupin (které kalendářově odměřovaly čas) s názvem Saša 31. Sošnou klasičnost bylo možné vysledovat i v obrazech ruského účastníka sympozia Vladimíra Saňnikova. Jeho práce tematizovaly kontrast krásné malby kombinující plošné a objemové přístupy a silného obsahu. Pod vrchní vrstvou bezstarostné a sofistikované hry forem autor zachytil problematický politický střet měnicí se podoby jedné z indických vesnic, kam pravidelně jezdí. Svůj vztah k avantgardě Vladimír Saňnikov vyslovil v obraze Mandrem Beach, kde v žánrovém pohledu na pláž rozehrál mondrianovské akordy a střídal náznak s doslovností, černobílé vidění s kolorismem.

Evu Kofátkovou zastihlo symposium v jejím prezentačně velmi aktivním období mezi výstavami v Galerii Futura, kde vymysleli s Jiřím Kovandou společný projekt Skvrny, výstavou Cesta do školy v Galerii Václava Špály, projektem Pasti na Bienále mladých U Kamenného zvonu a výstavou v Domě Pánů z Kunštátu v Brně. Díla, která vznikla v Mikulově, nutně navazují na tuto linii tvorby a najdeme zde dále rozpracované motivy předešlých celků. Keř z Futury ještě více zabstraktněl a ustrnul v chladivé kovové variantě a školní metamorfózy dětí se přiklonily k obecnějším tématům člověka jako mechanismu a hypertrofovaly jeho tělesné funkce nebo v nich lidská bytost trpně přejala funkce věcí či vegetace. Přestože jsou představy jejich kreseb ve svém důsledku silně zneklidňující a surreálné, jsou zároveň oproštěny od existenciálního výpravného patosu ve prospěch znakové zkratky, v některých momentech s ozvuky designové retro formy (květenství s dětskými hlavami, hlavičky uvězněné v hadrovém těle, skvrnitý chlapec vyrůstající jako strom ze dvou květináčů, člověk jako trychtýř nebo rozcestník a podobně).

Jako velkou přednost a také příslib životaschopnosti mikulovského sympozia vnímám skutečnost, že jeho organizátoři nenutí účastníky reagovat na genius loci, čímž se vyhnuli křečovitým dramaturgiím, a raději umožňují umělcům přirozeně a v poměrně dlouhém časovém úseku rozvíjet jejich vlastní linii tvorby. To ilustrovala díla Jiřího Kovandy, vytvořená také v Mikulově. I když většina materiálů byla nalezena v nejbližším okolí, neidentifikovala dílo s místním specifickým a zcela se začlenila do charakteru Kovandovy tvorby. Jejím dlouhodobým tématem i materiálem je jídlo v suché konzistenci. Z rýhy nalezené desky tak úplně normálně vylézají červené fazole, na jiné desce se rozpiná hvězdokupa z polévkových těstovin (kdoví, možná se mikulovská zkušenost prosadila podprahově jako židovská hvězda nebo nebe nad Pálavou). Na prostor výstavní síně reagovaly svou formou minimalistické, ale obsahem alegorické hranolovité objekty se zapichnutým staniolovým lízátkem a propiskou. Těmto postavám mohla asistovat také vařečka prošroubovaná ke kůlu. Do svého klasického repertoáru, který je reprezentován krásným diptychem geometrického založení, Kovanda na jiném místě začlenil zelené formaldehydové tenisáky, čímž zaujal stanovisko také ke sportovní tematice.

Hudební příspěvek na nádvoří mikulovského zámku představil dle očekávání Milan Cais, který se v Mikulově po dlouhé době oddal zase výtvarnému tvoření. A vyšel z toho, co dobře, až velmi dobře zná – ze zkušenosti se svou hudební skupinou, konkrétně jejími jednotlivými členy. Pod lapidárním názvem Moji největší kamarádi je představil jako rozvinuté portréty zachycené ze všech stran a rozprostřené do plochy tak, aby bylo vše vidět. Jako krajiny, které důvěrně známe. Tento čtyřdílný polyptych přináší dvě úrovně vnímání demonstrované technickým zpracováním – veřejný pohled je reflektován formou tisku a odkazuje k hudebněprůmyslovému plakátu, ta druhá, která se objevuje v další vrstvě, je naopak velice osobní a subjektivní. Je to záznam intenzivního propojení, bezmála rodinný portrét člověka, zachycený pomocí simulovaného toku energie.

V podmínkách mikulovského sympozia stojí, že ve výsledku účastník zanechá městu dílo trvalé hodnoty. Je to již tradiční reciproční ošetření, které se i v minulosti stávalo základem různých sbírek. Z tohoto pohledu nejtrvalejším dílem letošního ročníku je realizace pro městský park v podhradí od Radovana Krále. Toho si kurátor Jiří David vybral jako umělce, který se již dlouhou dobu pohybuje kolem mikulovských sympozí, ale poprvé se jich autorsky účastní. S díly trvalé hodnoty bývá často svízel, někdy jsou trapná již od začátku, jindy jejich nepatřičnost vzrůstá časem. Archa Radovana Krále tomuto osudu, věřím, nepodlehne, neboť zachází s oproštěnou formou a krásou přírodního materiálu – těšínského pískovce. Autor do ní neotiskl jen své ego, a to jí dává naději, což je také jejím obsahovým poselstvím.

Přeji mikulovským sympozíím další intenzivní umělecké i neumělecké zážitky, vážím si toho, že město a lidi kolem je přijali za své, a věřím, že v tomto kraji má tento společensko-umělecký žánr ideální podmínky pro další růst.

Edith Jeřábková

For those who are used to moving from exhibition to exhibition, from vernissage to vernissage, the experience of the Mikulov symposium is precious mainly for the time pleasantly spent with people who meet naturally within the organism of the Mikulov corners, thanks to time that moves on in a different way, in a different place, a very unique place in Bohemia and Moravia. I imagined the beginning of the century and the era when patrons of the arts invited artists to their courts – only the surroundings are more contemporary, but the hospitality and the time for talking together and drinking wine after work has somehow survived in this town. I won't try to describe the atmosphere here; that would be real literary kitsch, especially for those who have really experienced it here or are still here. But somehow I can't seem to break away from that powerful and overwhelming experience and begin to analyze what often is only playing at life – art (and I don't mean bad art). Suddenly all art seems to me an inseparable part of this predominant timeless mood that spreads between the chateau, the Gallery RAP, the ceramics workshop of Daniel Piršč at the Jewish Cemetery, the atelier of Libor Lipa, and other pleasant spots. Even the concert by David Koller at the chateau theater was sweet.

The theater hall is a topic in itself. This was noticed by Eva Kofátková and Jiří Kovanda. At the concluding exhibition they exhibited photographs from their joint pieces, where instead of the central point of attention, each of them stood at the most distant point of the opposite end of the curtain. Like Ulay and Abramović, but with the tension in the opposite direction spreading into space. A certain classic mood got into the work of the other authors as well, for example the overall installation of pictures and objects by Jiří David, who further developed his last cycle – a large-scale picture series recording layers of the past and present as in a photofresco with several exposures. Some parts the author emptied down to symbols and shadows, others he piled up with no logic of hierarchy in favor of a natural flow and the immediacy of individual ideas and themes. I don't know for sure what theme the whole installation was dealing with, but the feeling remains within me that it addressed two basic worlds – the female and the male; and that Jiří David either understands them both, or sensitively perceives them. I began there to compare him to the author's literary characters, which seemed surprising to me. But in fact he was the curator of the symposium.

The classical canon found its way into the drawings of the youngest participant, Petra Pavlicová. Free of the conceptual foundations were the passionate composition of the pair Muntean and Rosenblum. There was a strange tension within the pictures between a completely believable normality and erotically suspicious adventurousness of the scene. Other work by this student of the Faculty of Arts at the University of Ostrava, department of New Media, was much more process-oriented, such as the mobile object made of glue scales counting off time like a calendar entitled Saša 31. Sculpture-like classic style could also be seen in the pictures by the symposium's Russian participant Vladimir SaĤnikov. His work made a theme of the contrast between beautiful painting combining flat and volume approaches with powerful content. Below the surface layer of carefree and sophisticated play of forms the author captures the problematic political conflict of changes in one Indian village he regularly visits. Vladimir SaĤnikov expressed his attitude towards the avant-garde in the picture Mandrem Beach, where a generic landscape of a beach is played into a Mondrianesque chord and where hints are interlaced with literalism, black and white vision with colorism.

Eva Kofátková came to the symposium at a very active time for her between exhibits at the Futura Gallery, where she and Jiří Kovanda came up with the joint project Skvrny (Spots), the exhibit Cesta do školy (The Way to School) at the Václav Špála Gallery, the project Pasti (Traps) at the Young People's Bienále at U Kamenného zvonu, and an exhibition at the House of the Lords of Kunštát in Brno. The works she created in Mikulov tie into this line of her work, and we find here the developed motives of those previous works. The Bush from Futura Gallery is even more abstract, frozen in a cold metal variation, and school metamorphoses of children have tendencies towards more general themes of man as a mechanism and hypertrophy of his bodily functions, where the human being has passively adopted the function of things or vegetation. Although the images in her drawings are in the end very disturbing and surreal, they are at the same time free of existential ostentation in favor of a symbolic shorthand, in some moments with echoes of retro design forms (flowers with children's heads, heads caught in a rag body, a spotted boy growing up as a tree from two flowerpots, a person as a funnel or a crossroads, etc.).

As a great advantage and also a promise of viability for the Mikulov symposium I see the fact that its organizers do not force the participants to react to the genius loci, thus avoiding forced dramaturgy, and instead let the artists develop naturally and over a relatively longer period their own lines of creativity. This is illustrated in the work of Jiří Kovanda, also produced in Mikulov. Although most of the material was found in the immediate area, it does not identify the work with the specifics of the place, and thus falls entirely in line with the character of Kovanda's other work. His long-term theme and material is food in dry consistency. From a crack in a plank that he found, red beans emerge quite naturally; on another board spreads a constellation of pastastars (who knows, maybe the Mikulov experience sank in subconsciously as a Star of David or the sky above the Pálava). The space of the exhibit hall contrasted with the minimalistic, but allegorically rectangular objects pierced with a lollipop and a ball-point pen. These figures could have been assisted by a wooden spoon screwed to a post. To his classic repertoire, which is represented by a beautiful diptych of geometric conception, Kovanda in one place adds green formaldehyde tennis balls, whereby he expresses his attitude towards the theme of sports.

There was a musical performance on the courtyard of the Mikulov chateau by Milan Cais, who after a long break again devoted himself to art in Mikulov. And he based it on what he knows very, very well – experience with his music group, and its individual members. Under the concise title My Biggest Friend he presented them as unrolled (stretched) portraits caught from every side and dragged onto the surface so that everything would be seen. Like a landscape that we know well. This four-part polyptych works on two levels of perception through demonstrated techniques – the public view is reflected in the form of print and refers to a music industry poster; the second, which appears in the subsequent layer, is by contrast very personal and subjective. It is the record of the intense connection, almost a family portrait of a person captured by a simulated flow of energy.

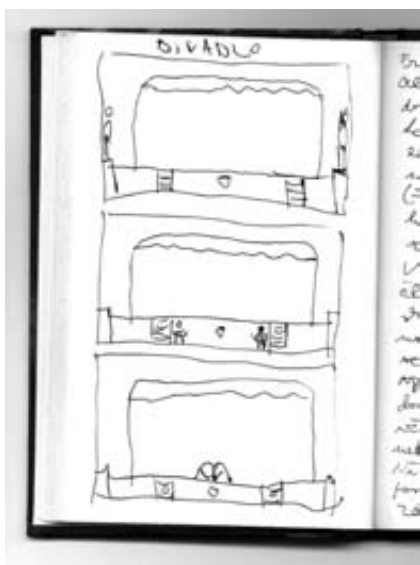
The conditions of the Mikulov symposium result in the participant leaving behind a work of lasting value. It is the tradition reciprocal formula that in the past became the foundation of so many collections. From this standpoint the most lasting work of this year's symposium is the realization for the town park below the castle by Radovan Král. He was chosen by curator Jiří David as an artist who has long been associated with the Mikulov symposium, but now participated as an author for the first time. Lasting values are often elusive; sometimes they are embarrassing right from the start, other times their unsuitability emerges over time. The Ark by Radovan Král, I believe, will not fall victim to this, because it deals with a simplified form and the beauty of natural material – in this case Těšín sandstone. The author imprinted it not only with his ego, but his hopes, and this gives it a message.

I wish the Mikulov symposium further intense artistic and non-artistic experiences. I appreciate the fact that the town and the people around it have adopted it as their own, and I believe that it provides this social-artistic genre with the ideal conditions for further growth.

Edith Jeřábková

Spolu s díly, která jsou vyobrazena v předcházející části katalogu, vytvořili a věnovali autoři Eva Kořátková a Jiří Kovanda do sbírky města Mikulova společné dílo.

Besides the works depicted in previous parts of the catalogue, the authors, Eva Kořátková and Jiří Kovanda, also created an artwork together which they dedicated to the Mikulov art collection.

Kořátková, Kovanda; Divadlo, černobílá fotografie, 3 ks, 21 x 30 cm, 2008

Kořátková, Kovanda; Theater, black and white photography, 3 pcs, 21 x 30 cm, 2008

Během svého pobytu v Mikulově dále do sbírky města Mikulova vytvořila a věnovala autorka a manželka Vladimíra Sařníkovy, Nina Kotel.
Created in Mikulov and dedicated to the Mikulov art collection by Nina Kotel, artist and the wife of Vladimír Sařníkov.

Sochy mikulovského zámku I.–VI.; pastel a barevná tužka na papíře, 48 x 33 cm, 33 x 48 cm, 2008
Sculptures at Mikulov chateau I–VI; pastel and colored pencil on paper, 48 x 33 cm, 33 x 48 cm, 2008

Mikulovský zámek je vskutku pozoruhodný. Je to prostě dekorace z romantického vyprávění nebo z baletu typu Labutí jezero od Čajkovského. Pokud vezmeme v úvahu, že v Rusku zámky nejsou, protože moskevská velkoknížata odstranila veškeré velké feudály a zničila jejich sídla, pak si můžeme představit, jaká je to exotika pro ruského člověka. Zaujaly mě pozůstatky i moderní reprodukce barokního sochařství a jejich vzájemné propojení s architekturou a moderními sochami účastníků sympozia Dílna, v nichž je podle mého názoru citelný dozvuk českého surrealismu. Kořeny moskevské kultury jsou helénské, z Byzance. Styl baroka je typický pro Petrohrad a Ukrajinu, odkud pocházím.

Toto téma se vlastně stalo i tématem mých mikulovských prací.

Nina Kotel

The Mikulov chateau is truly extraordinary. It is a jewel from Romantic storylines or from a ballet such as Tchaikovsky's Swan Lake. If we consider that there are no chateaus in Russia, because the Grand Dukes of Moscow eliminated the big feudal lords and destroyed their estates, then we can imagine how exotic this is for a Russian person. I was captivated by the remnants and the modern reproductions of Baroque sculptures, and their interconnection with the architecture and modern sculptures by the Workshop participants, in which in my opinion there is a tangible hint of Czech surrealism. The roots of Moscow culture are Hellenic, from Byzantium. The style of Baroque is typical of St. Petersburg and Ukraine, where I am from.

Actually this topic became the theme of my Mikulov work.

Nina Kotel

Libor LIPA, garant MVS/guarantor of the MAS

narozen/born: 12. 9. 1963, Valtice; od roku 2005 žije a pracuje převážně v Praze (CZ)/from 2005 lives and works mostly in Prague (CZ)

studia/graduate: Střední umělecko průmyslová škola v Brně/Secondary School of Industrial Arts in Brno

(malba/painting prof. Marie Filipovová, Jiří Coufal)

Ateliér/studio:

Mikulov – Zámek 2, 692 01 Mikulov; Praha – Ke Sklárně 3213/15 Meetfactory, 150 00 Praha 5

adresa/address: J. Plachty 19, 150 00 Praha 5, Česká republika

tel.: +420 603 512 526

e-mail: lipaart@seznam.cz

http://www.lipaart.cz

...myslím, že někdy je dobré nově nevytvářet vytvořené a nefikat kostrbaté již dobře řečené. Přesto, že je tomuto projevu 43 let, obsahuje v sobě mnohé o uměleckém a kulturním bytí člověka. Osobně dodávám a myslím, že kultura není jenom socha, hudební akord, text či tanec. Je to i komunikace, veřejné záchocky, solidnost, pokora, účta ke stáří, nové technologie či zdravé tělo. Zejména politická úroveň a její míra vstupování do lidského konání a snad i uvažování.

Proto prosím o chvíli vašeho času k přečtení dnes opět tak aktuálních slov. A nejde jen o text, ale i o vysokou úroveň vyjadřování osob, které se musejí či mají vyjadřovat k lidem a národů.

Slovo „národ“ se již v Evropě nenosí... (... pomalu nesmí nosit).

Přeji hezké zamyšlení a život,

Libor LIPA, garant MVS

Pozn. L. L.: Text je pro přehlednost lehce upraven i krácen.

Nesamozřejmost existence českého národa

Vážení přátelé, i když žádný národ není na zeměkouli od věků a sám pojem národa je poměrně moderní, přesto pocítuje většina národů svou existenci jako samozřejmý úděl daný mu od Boha, od přírody, od nepaměti. Nepřilíší šťastná, přetrhávaná historie českého národa, jenž dokonce prošel i předsíní mrtvých, umožnila nám nepodlehnout této klamavé sugesci. Existence českého národa nebyla totiž nikdy samozřejmostí, a právě nesamozřejmost patří k jejím nejvýraznějším určením.

Nejzřetelněji je to patrné na začátku 19. století, kdy se hrstka intelektuálů pokusila vzkrísit polozapomenutou češtinu a v další generaci i polozahynulý národ. Toto vzkříšení byl záměrný čin a každý čin je volba mezi pro a proti. Intelektuálové českého obrození, i když se rozhodli pro, znali i váhu protidůvodů. Věděli – mluvili o tom například Matouš Klácel – že germanizace by ulehčila život obyvatelů Čech, dala praktičtější možnosti jejich dětem. Věděli též, že příslušnost k většině národu poskytuje mnohem větší prostor i působnost duchovní práci. Znali nevýhody malých národů, které, jak říkal Kollár, „myslí a cítí takorka jen napolo“, „jejichž vzdělanost“ – citují opět Kollára – „bývá malicherná a nedůživá, ona nežíje, ale jen živoří, neroste ani nekvete, ale jen vegetuje, nevychází stromy, ale jen chraštiny“. Plně vědomi důvodů i protidůvodů klade do základů novodobého českého bytí otázku být, či nebýt a proč být. Jestliže obrozenci zvolili bytí, byla to velká výzva budoucnosti. Postavili národ před úkol ospravedlnit v průběhu historie správnost osvobozenecké volby.

Provokátér Schauer

Bylo zcela v logice této podstatné nesamozřejmosti českého bytí, jestliže Hubert Gordon Schauer hodil roku 1886 do tváře mladé, leč do své malosti pohodlně se již zabýdlující české veřejnosti skandální otázku: Nebyli bychom přinesli lidstvu víc, kdybychom svou duchovní energii byli spojili s kulturou velkého národa, která je na mnohem vyšší úrovni než klíčící kultura česká?

Stála náhama vynaložená na znovuzřízení národa vůbec za to? Je kulturní hodnota národa tak velká, aby ho ospravedlnila? A druhá otázka: Je s to ho ta hodnota zabezpečit v budoucnosti před eventuelním odnárodněním? Český provincionalismus, plně uspokojený pouhým vegetováním považoval ovšem takové obrácení jistot v otázku za útok proti národu, a proto vybočoval tehdy Schauera z národa.

A přece o pět let později začínající kritik Šalda označuje Schauera za největší postavu své generace. Jeho stát označuje za vlastenecký čin v nejpřůvodnější slova smyslu. Nemýlí se. Vždyť Schauer konec konců vyhrotil to, co věděli všichni velcí obrozenci. Palacký píše: „Nepovznese-me-li ducha národa našeho k vyšší a ušlechtilější činnosti, nežli jest u sousedů, neuhájíme ani přirozeného bytu svého.“ A Neruda: „Nastává povinnost, abychom národ svůj na výši světového uvědomění a vzdělání postavili a jemu takto nejen k uznání dopomohli, ale i život pojistili.“

Kulturní hodnoty, nové myšlenky nás včleňují do světového společenství

Otázku samého bytí národa podmiňují obrozenci kulturními hodnotami, jež má národ vytvořit. A ty hodnoty chtějí měřit nikoli bezprostřední nacionální užitečností, ale měřítky, jak se tehdy říká, všelidskými. Chtějí být součástí světa, součástí Evropy. Čechové strádali v dějinách údobí bdění i údobím spánku, někteří podstatně vývojové fáze evropského

ducha promeškali a musili si evropský kontext vždy znovu sami zprostředkovávat, osvojovat, vytvářet. Nic nikdy nebylo Čechům samozřejmou daností, ani jejich jazyk, ani jejich evropanství. I jejich evropská příslušnost je jejich věčným buď, anebo: buď nechat češtinu zplanět v pouhé evropské nářečí a její kulturu v pouhý evropský folklor, anebo být jedním z evropských národů, se vším, co to znamená. Jen druhá alternativa zaručuje skutečný život, ale ona je právě neobyčejně obtížná pro národ, který celé devatenácté století musel věnovat většinu své energie na budování základů, od středního školství až po naučný slovník. A přece už na začátku dvacátého století, a zejména v údobí mezi dvěma válkami, dochází ke kulturnímu rozkvětu bezpochyby dosud největsímu v české historii. Bylo to ovšem pořád ještě období jinošství. Jestliže se právě nyní, v šedesátých letech, česká kultura znovu rozběhla, jestliže je dnes nepochybně nejspěšnějším oborem národní činnosti, pak je to nejdůležitější národní událost posledních let. Ale je si toho naše národní společenství vůbec vědomo? Je si vědomo, že osud jeho kultury je jeho osudem? Anebo snad dnes již přestal platit názor obrozenců, že bez silných kulturních hodnot není národní bytí vůbec zabezpečeno?

Češi v období světové integrace

V druhé půli dvacátého století otevřely se velké perspektivy integrace. Vývoj lidstva se poprvé spojil v jednotnou světovou historii. Malé celky se spojují do větších. Mezinárodní kulturní úsilí se koncentruje a sjednocuje. Vzniká masové cestovatelství. A tím vším vzrůstá role několika hlavních světových jazyků, a tak jak se stává veškerý život čím dál víc mezinárodním, působnost jazyků malých národů se čím dál víc omezuje. Mluvil jsem před časem s jedním belgickým vlámem, divadelníkem, který si mi stěžoval, jak je ohrožen jejich jazyk, jak se vlámská inteligence stává dvojjazyčnou a začíná dávat přednost před rodným jazykem angličtině, která jí umožňuje přímější styk s mezinárodní vědou.

Nenahraditelnost hodnot, které národ vytvořil

V těchto okolnostech mohou malé národy bránit svůj jazyk a svou svěbytnost jediné kulturním významem svého jazyka, nenahraditelností hodnot, jež vytvořil a jež jsou s ním spjatý. Plzeňské pivo je ovšem také hodnota. Jenomže všude ho pijí jako Pilsner Urquell. Plzeňské pivo nárok Čechů na vlastní jazyk neospravedlní. A budoucnost sjednocující ho se světa bude nemilosrdně a zcela oprávněně požadovat účty z ospravedlnění existence, kterou jsme si před 150 lety zvolili, a bude se ptát, proč jsme si ji zvolili.

Je důležitá kulturní kontinuita?

Děsím se někdy toho, že dnešní naše vzdělanost ztrácí onen evropský charakter, jež měli na srdci čeští humanisté a obrozenci. Řecko-rímská antika i křesťanství, oba tyto základní prameny evropského ducha, které vytvářejí napětí jeho výboje, téměř vypadly z povědomí mladého českého vzdělance, což je ztráta, kterou nelze nijak nahradit. Existuje totiž železná kontinuita evropského myšlení, trvajicí přes veškeré myšlenkové revoluce, která si vytvořila svůj slovník, svou terminologii, svá podobenství, mýty a svá témata, bez jejichž znalosti se evropští vzdělanci nemohou dohovorit. Četl jsem nedávno otesný dokument o znalostech, jaké budoucí učitelé češtiny o světové literatuře, a nechtěl bych se dovědět o jejich znalostech všeobecných světových dějin. Provincionalismus není jen záležitost literární orientace, ale především problém celonárodního bytí, zejména jeho školství, novinářství, atd.

Co je vandalství?

Viděl jsem nedávno film, který se jmenoval Sedmikrásky a vyprávěl o dvou nádherně odporných holčičkách, suverénně spokojených s vlastní roztomilou omezeností a vesele ničících všeho, co přesahovalo jejich obzor. Zdálo se mi, že vidím dalekosáhlé a velmi aktuální podobenství o vandalismu. Kdo je vandal? Vandal, jak ho kolem sebe vidím, je sociálně zabezpečený, gramotný, sám se sebou spokojený a nemá se celkem za co mstít. Vandal, to je pyšná omezenost, která se cítí dobře v sobě samé a je ochotna kdykoli se dovolávat svých demokratických práv. Tato pyšná omezenost se domnívá, že k jejím nezadatelným právům patří přetvářet svět ke svému obrazu, a protože svět je především to nesmírné mnohé, co ji přesahuje, upravuje si tedy svět ke svému obrazu tím, že ho ničí.

Základní etický princip novověké kultury

V dopise Helvetiovi napsal Voltaire nádhernou větu: „Nesouhlasím s tím, co říkáte, ale až do smrti budu bránit vaše právo říkat to.“ To je formulace základního etického principu novověké kultury. Kdo se vrací historicky před tuto zásadu, dělá krok z novověku do středověku. Jakékoli potlačování názoru, ba i násilné potlačování nesprávných názorů, směřuje ve svých důsledcích proti pravdě, protože pravdy je možno dořici jen v dialogu názoru, které jsou rovnoprávné a svobodné. Jákýkoli zásah do svobody myšlenek a slov, ať už technologie i pojmenování takové cenzury je sebediskrétnější, je ve dvacátém století skandálem.

Musi svoboda mít své hranice?

Já vím, že když se řekne svoboda, někteří lidé dostávají hned sennou rýmu a namítají, že svoboda musí mít své hranice. To se ví. že má každá svoboda své hranice, dané už třeba mírou soudobých znalostí, vzděláním, předsudků, apod. Jenomže žádné nové progresivní období se přece samo nedefinovalo svými omezeními! Jenomže u nás je pořád větší ctností střežit hranice než je překračovat. Nejružnější momentální společensko-politické okolnosti mají ospravedlnit, že se duchovní svobody různé ohraničují. Ale velká politika je ta, která nadřazuje epochální zájmy nad momentální zájmy. A velikost české kultury je pro český národ zájmem epochálním.

Jedinečný český příběh

Celý příběh tohoto národa mezi demokracií, fašistickou porobou, stalinismem a socialismem (násobený ještě zcela jedinečnou problematikou nacionální) obsahuje v sobě všechno podstatné, co dělá dvacaté století dvacátým stoletím. To nám umožňuje klást možná podstatnější otázky než těm, kteří touto anabází neprošli. Toto větší vedení by se mohlo proměnit v ono osvobozující překročení dosavadních hranic, v překročení hranic dosavadních vědomostí o člověku a jeho údělu a dát tak české kultuře smysl, dospělost a velikost. Jenže znovu se musím ptát: je si naše národní společenství vědomo těchto šancí? Ví, že to jsou jeho šance? Ví, že historické příležitosti jsou neopakovatelné? Ví, že prohrát tyto šance znamená prohrát českému národu jeho dvacaté století? „Uznáno jest hlasem všeobecným,“ napsal Palacký, „že to byli spisovatelé čeští, co nedali národu zahynout, ale vzkrísili jej zase a vyknuili jeho snahám cíle uslechnuté.“ Stojí existence českého národa vůbec za to? Stojí za to existence jeho jazyka? Ony nejzákladnější otázky položené do základů novodobého bytí tohoto národa čekají stále ještě na své definitivní zodpovězení. Proto každý, kdo svou bigotností, vandalismem, nekulturností, nesvobodomyslností podrazí nohy nastávajícímu kulturnímu rozvoji, podrazí nohy samému bytí tohoto národa.

Milan KUNDERA

Předneseno 27. června 1967 na IV. sjezdu československých spisovatelů.

Seznam zúčastněných umělců MVS "dílna" 1994–2008 / *List of artists participating in MAS "dílna" in 1994–2008*

Nikos Armutidis, Jan Bačkovský, Alena Beldová, Karl-Hainz Bethmann, Erika Bornová, Machiel Botman, Veronika Bromová, Milan Cais, **Tomáš Císařovský**, Rostislav Čuřík, **Jiří David**, **Stanislav Diviš**, Jana Doubková, **Eva Eisler**, Michal Gabriel, Zdeněk Halla, Zbyněk Havlín, Milan Houser, Dalibor Chatrný, Jeff Chiplis, Petr Jareš, Michaela Klimanová-Trizuljaková, Vladimíra Klumparová, Richard Kočí, Ondřej Kohout, Eva Kofátková, Jiří Kovanda, Vojtěch Kovářik, Radovan Král, **Antonín Kratochvíl**, Milan Kunc, Tomáš Lahoda, Zdeněk Lhotský, **Libor Lípa**, **Ivana Lomová**, Christian Macketanz, Martin Mainer, Tomáš Medek, Vladimír Merta, **Stefan Milkov**, Aleš Najbrt, Klára Nejezchlebová, Jaromíra Němcová, **Petr Nikl**, Libor Novotný, Vít Novotný, Pavel Opočenský, Jiří Pikous, Tereza Pirščová-Brichtová, Viktor Pivovarov, Otto Placht, Veronika Richterová, **Martina Riedlbauchová**, Ulric Roldanus, **Jaroslav Róna**, Tomáš Ruller, Vladimír Saňnikov, František Skála jr., Roman Sliwka, Daniela Sněppová, **Jiří Sobotka**, Tono Stano, Jan Stolín, Václav Stratil, Antonín Strížek, **Čestmír Suška**, Michal Šmral, Vladimír Špaček, Jindřich Štreit, Laco Teren, **Margita Titlová Ylovsky**, Woody Vasulka, Kateřina Vincourová, Eva Vones a Petr Zubek.

Pozn.: Tučně označení výtvarníci byli kurátory jednotlivých ročníků. / *Note: Artists whose names are printed in bold type were curators of the individual years.*

Seznam členů Poradního sboru MVS "dílna" / *MAS "dílna" Advisory Board member list*

Mgr. Dobromila Brichtová, historička Regionálního muzea v Mikulově / historian of the Regional Museum in Mikulov; Marcela Effenbergerová, manažerka projektů / project manager; Rostislav Košťál, starosta města Mikulova / Mayor of the Town of Mikulov; Mgr. Petr Kubín, ředitel Regionálního muzea v Mikulově / director of the Regional Museum in Mikulov; Libor Lípa, výtvarník / artist; Mgr. Jan Richter, redaktor Českého rozhlasu / Czech Radio reporter.

Seznam členů Odborné rady MVS "dílna" / *MAS "dílna" Expert Council member list*

akad. soch. Nikos Armutidis / sculptor; MgA. Veronika Bromová / artist; PhDr. Oskar Brůža, koordinátor a tajemník UVU ČR / coordinator and deputy director of Visual Artists Union of the Czech Republic; akad. mal. Tomáš Císařovský / painter; PaedDr. Jarmila Červená, pedagožka Gymnázia Mikulov / Mikulov grammar school teacher; PhDr. Hana Dvořáková, vedoucí Etnografického ústavu MZM v Brně / director of the Ethnographical Institute of the Moravian Land Museum in Brno; Eva Eisler, výtvarnice a designérka / artist and designer; ing. arch. Lydie Filipová, projektová manažerka / project manager; Vít Havránek, kurátor / curator; Mgr. Monika Helerová, finanční poradkyně / financial advisor; PhDr. Kaliopi Chamonikola, historička umění / art historian; JUDr. Jaroslav Javornický, právník / lawyer; PhDr. Štefan Kapičák, člen Rady města Mikulova / Mikulov Town Council member; Michal Koleček, pedagog a kurátor / teacher and curator; akad. mal. Milan Kunc / painter; akad. mal. Tomáš Lahoda / painter; akad. mal. Zdeněk Lhotský / painter; Lenka Lindauerová, šéfredaktorka Art & Antiques / editor-in-chief of Art & Antiques magazine; PhDr. Pavel Liška, rektor VŠUP v Praze / rector of the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague; MgA. Jaroslav Milfajt, pedagog a scénograf / teacher and stage designer; Mgr. Roman Musil, kurátor Západočeské galerie v Plzni / curator, West Bohemian Gallery in Plzeň; Mgr. Helena Musilová, kurátorka Sbírky současného umění Národní galerie Praha / curator of the contemporary art collection of the National Gallery in Prague; Petr Novotný, galerista / gallery owner; Ing. Jiří Olič, výtvarný spisovatel a redaktor / art writer and editor; Jaroslav Pecka, galerista / gallery owner; MgrA. Tereza Pirščová-Brichtová / artist; Marek Pokorný, ředitel Moravské galerie v Brně / director of the Moravian Gallery in Brno; akad. mal. Jiří Sopko, rektor AVU Praha / Rector, Academy of Fine Arts, Prague; Helena Staub, historička umění a kurátorka Maillolova muzea v Paříži / art historian and curator at the Maillol Museum in Paris; Pavel Suchánek, poslanec PSP ČR / MP; akad. mal. Margita Titlová Ylovsky / painter and teacher; Mgr. Eva Trilecová, historička umění / art historian; Jiří Valoch, výtvarný teoretik a kurátor / art theoretician and curator.

Pozn.: Uvedený seznam členů je aktuální ke dni 31. 12. 2008. / *Note: List as of 31th December 2008.*

Fotoreportáž/*Photostory*

Zahájení 12. 7. 2008 / Inauguration 12. 7. 2008

V ateliérech / In the studios

V ateliérech / *In the studios*

Vernisáž 9. 8. 2008 / Exhibition Opening 9. 8. 2008

S myšlenkou pořádání Mikulovských výtvarných sympozií přišel počátkem roku 1994 akademický sochař Nikos Armutidis, který pro ni získal podporu tehdejších představitelů města – starosty RNDr. Tomáše Zejdy a místostarosty Vojtěcha Přibramského.

Konání 15. ročníku Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" '08 schválilo zastupitelstvo města Mikulova v čele se starostou Rostislavem Košťalem.

Dílna se konala ve dnech 12. 7. – 9. 8. 2008 v prostorách mikulovského zámku za významné pomoci pracovníků Regionálního muzea v Mikulově.

15. ročník Mikulovského výtvarného sympozia byl slavnostně zahájen v sobotu 12. 7. 2008 v 18.00 hodin. Z důvodu nepřízné počasí musel být slavnostní ceremoniál přesunut do interiéru zámku, Nástupního sálu. Slovem provázela produkční společnost AVEDON, s. r. o., Jitka Kapičáková Havlíková, která v úvodním proslovu seznámila zúčastněné s organizátory a partnery akce. Poté se slova ujal garant a zástupce Poradního sboru MVS "dílna" pan Libor Lípá, krátce zrekapituloval smysl a systém pořádání akce a přivítal kurátora Jiřího Davida. Společně pak představili jednotlivé účastníky, kteří postupně pozdravili všechny hosty zahájení. Jediným účastníkem, který nemohl být osobně slavnostního aktu přítomen, byl ruský autor Vladimír Saňnikov, který z daleké Moskvy dorazil až následující den. Osobní přivítání nemohlo chybět také z úst mikulovského starosty, pana Rostislava Košťala, a zástupce generálního partnera akce, ředitele České spořitelny v Břeclavi, pana Tomáše Krábka. Součástí slavnostního zahájení bylo také zpřístupnění výstavy děl loňských účastníků MVS "dílna" '07. V Gajdošově sále se konala projekce krátkých medailonů všech autorů. O hudební doprovod se postarala skupina KOE.

V předvečer vernisáže mohla široká veřejnost navštívit na horním nádvoří zámku hudební show Co umělec, to muzikant, na které vystoupilo hned několik hudebních formací. V každé ze skupin byli zastoupeni tvořící i netvořící umělci. Za vydatného deště zahráli The Compromise, Jenprotendnešnídenband, Tři Lotři, MVS Band, U nás se svítí a E band.

Závěr jubilejního 15. ročníku Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" proběhl v sobotu 9. 8. 2008 od 19.00 hod. Počasí nám opět nepřálo, a tak byl připravený doprovodný program i tentokrát přesunut do vnitřních prostor zámku. Doslova ve švech praskající sál velkého Gajdošova sálu posloužil k úvodním proslovům. Slovo dostali starosta města Mikulova Rostislav Košťál, ředitel Regionálního muzea v Mikulově Mgr. Petr Kubín, výtvarný garant a zástupce Poradního sboru MVS Libor Lípá. Dále promluvil zástupce dlouholetého generálního partnera sympozia – České spořitelny, a. s., ředitel její brněnské pobočky Ing. Martin Slezák. Poté se již slova ujal kurátor 15. ročníku, který postupně představil a k mikrofonu vyzval všechny zúčastněné umělce. Ti krátkými pozdravy vyjádřili svůj dík a potěšení z příjemného pobytu v Mikulově. Na závěr byl ústy zástupkyně poradního sboru Marcely Effenbergerové vyjádřen velký dík všem jednotlivým zaměstnancům Regionálního muzea v Mikulově, kteří po celou dobu konání Dílny nezištně pomáhali a dále pomáhají při jejím zabezpečení. Poté již došlo k samotnému zahájení výstavy. K instalaci vzniklých děl letos nestačily prostory stálé expozice MVS "dílna", a tak muselo být využito i dalších prostor v interiéru zámku. Slavnostní vernisáž byla zakončena velkolepým koncertem skupiny Kollerband v Zámeckém sále.

Kurátorem 15. ročníku byl výtvarník Jiří David, jehož pomyslný eklektický guláš namíchaný z děl umělců odlišných technik, žánrů, směrů i národností se nerozpadl, ale naopak – růzností svých esencí výrazně provoněl mikulovského genia loci.

Město Mikulov, Regionální muzeum v Mikulově, Poradní sbor MVS a produkční společnost Avedon, s.r.o. tímto zdvořile děkují všem lidem, firmám i institucím, jež se svou pomocí zasloužili o zdárný průběh letošního ročníku Dílny. Svou prací, nadšením či jinak pomohli: Vladimír August, Martin Buřák, Veronika Červinka-Janýřová, Marie Dohnalová, Václav Gírsa, Zdeněk Halla, Petr Havlík, Jura Holáň, Markéta Horváthová, Hynek Chaloupka, Hana Chaloupková, Petr Janás, Radovan Jaroň, Janáček Art Technologies, Kollerband, Nina Kotel, Dominik Lang, Soňa Lisoňová, Petr Marcinčák, Richard Mikulec, Obrazkárna.cz, odbor kultury MěÚ Mikulov, OU a Praktická škola Mikulov, Tereza Pírščová-Brichtová a Daniel Pírš, Radek Polák, Miroslav Polívka, Pavel Prokeš a Kovo Prokeš, RAP, spol. s r. o. – manželé Vrbkovi, Jan Richter, Jan Sojka, Marcela Šimánková, Martin Šupálek, zaměstnanci Regionálního muzea v Mikulově, zvláště pak Jaroslav Bařina, Josef Botoš, Dobromila Brichtová, Jan Ivičič, Hana Ivičičová, Alena Klapalová, Ivo Láník, Vlasta Mikulesová a Alois Musil, dále Tedos, Ivana Tesaříková, Thomas, TIC Mikulov, Marie Tomanová, Trafika Kapičák, Vojtěch Vymyslický, Milan Zourek, Adam Žebrák a pravděpodobně mnozí další, na které jsme nechtěně zapomněli.

The idea of putting on the Mikulov Art Symposiums came up in 1994 from academic sculptor Nikos Armutidis, who gained support for the project from town officials – Mayor RNDr. Tomáš Zejda and Vice-Mayor Vojtěch Přibramský.

The 15th annual Mikulov Art Symposium Workshop '08 was approved by the Council of the Town of Mikulov, headed by Mayor Rostislav Košťál.

The Workshop was held on 12. 7. – 9. 8. 2008 in the spaces of the Mikulov Chateau, with important assistance from the personnel of the Regional Museum in Mikulov.

The 15th annual Mikulov Art Symposium was officially opened on Saturday, 12 July 2008 at 18:00. Because of inclement weather the official ceremony had to be moved indoors, into the chateau's Entrance Hall. The moderator was production manager from AVEDON, s.r.o. Jitka Kapičáková Havlíková, who in her opening remarks introduced the event's organizers and partners. Then the floor was taken by project guarantor and representative of the Advisory Committee of the MAS Mr. Libor Lípá, who briefly recapitulated the rationale for organizing the event, and welcomed curator Jiří David. Together they introduced the individual participants, who gradually greeted all of the guests at the opening. The only participant who could not be present at the inaugural ceremony was Russian artist Vladimir Saňnikov, who arrived from far-off Moscow the next day. There was also a personal welcome by Mikulov Mayor Rostislav Košťál, and Mr. Tomáš Krábek, representative of the event's general partner, the Břeclav branch of Česká spořitelna. Part of the commencement ceremony was the presentation of works from the previous year's MAS '07. In the Gajdoš Hall there was an on-screen presentation of all the artists' profiles. Musical accompaniment was provided by the group KOE.

On the eve of the vernissage the general public could to attend on the chateau's upper courtyard the music show Every Artist A Musician, featuring several music groups. In each of the groups were representatives of active and non-active artists. In a heavy rain they appeared in this order: The Compromise, Jenprotendnešnídenband, Tři Lotři, MVS Band, U nás se svítí a E band.

The closing of the 15th annual Mikulov Art Symposium took place on Saturday, 9. 8. 2008 at 19:00. Again the weather was inclement, so the accompanying program moved into the chateau interior. The large Gajdoš Hall was literally filled to overflowing when the speakers began. There were speeches by Mayor of Mikulov Rostislav Košťál, director of the Regional Museum in Mikulov Mgr. Petr Kubín, and representative of the MAS Advisory Committee Libor Lípá. Ing. Martin Slezák, representative of the Brno branch of the symposium's long-time general partner Česká spořitelna, also spoke. Then the floor was taken by the curator of the 15th annual symposium, who one by one presented all of the participating artists and asked them to step up to the microphone. They briefly expressed their thanks and gratitude for a pleasant stay in Mikulov. In conclusion thanks were expressed by Advisory Committee representative Marcela Effenbergerová to all of the individual employees of the Regional Museum in Mikulov, who unselfishly assisted for the entire period of the event and helped it to go forward. Then came the actual opening of the exhibition. This year the area of the permanent MAS exhibit was insufficient, so other spaces inside the chateau were made available. The official vernissage concluded with a grand concert by the group Kollerband in the Chateau Hall.

As has been mentioned, the curator of the 15th annual event was artist Jiří David, whose imaginary eclectic stew drawn from the works of artists of varying techniques, genres, currents, and nationalities somehow hung together –the variety of essences strongly permeated by the Mikulov genius loci.

The Town of Mikulov, the Regional Museum in Mikulov, the Advisory Committee of the MAS, and the production company AVEDON s.r.o., would like to thank all the people, businesses, and institutions that helped this year's workshop to be a success. Others pitched in with their work, enthusiasm, or in other ways: Vladimír August, Martin Buřák, Veronika Červinka-Janýřová, Marie Dohnalová, Václav Gírsa, Zdeněk Halla, Petr Havlík, Jura Holáň, Markéta Horváthová, Hynek Chaloupka, Hana Chaloupková, Petr Janás, Radovan Jaroň, Janáček Art Technologies, Kollerband, Nina Kotel, Dominik Lang, Soňa Lisoňová, Petr Marcinčák, Richard Mikulec, dept. of culture MěÚ Mikulov, Obrazkárna.cz, OU a Praktická škola Mikulov, Tereza Pírščová Brichtová and Daniel Pírš, Miroslav Polívka, Pavel Prokeš and Kovo Prokeš, RAP, spol. s r. o. – Mr. and Mrs. Vrbka, Vojtěch Vymyslický, Jan Sojka, Marcela Šimánková, Martin Šupálek, the personnel of the Regional Museum in Mikulov, especially Jaroslav Bařina, Josef Botoš, Dobromila Brichtová, Jan Ivičič, Hana Ivičičová, Alena Klapalová, Ivo Láník, Vlasta Mikulesová and Alois Musil; also Jan Richter, Tedos, Ivana Tesaříková, Thomas, TIC Mikulov, Marie Tomanová, Trafika Kapičák, Milan Zourek, Adam Žebrák, and probably many others whom we have unintentionally forgotten.

Hlavní pořadatelé
Město Mikulov ve spolupráci s Regionálním muzeem v Mikulově

Kurátor
Jiří David

Produkce, produkční
Marketingová společnost AVEDON, s. r. o., Náměstí 30, 692 01 Mikulov, tel.: +420 519 512 797-8
Jitka Kapičáková Havlíková

Koncepce a redakce katalogu
Marcela Effenbergerová, Jitka Kapičáková Havlíková a Libor Lípá

Fotografie
Reprodukce děl: Martin Polák, Milan Cais
Dokumentární foto: Karel Hemala, Rudolf Kudrnáček, Libor Lípá, Kristýna Michnová, Petra Pavlicová, Jan Rakušan, Vladimír Saňnikov a Zdeňka Savarová

Grafická úprava
Libor Lípá a autoři

Překlad
Barbora a Todd Hammondovi

Litografie a pre-press
Studio 6.15 s. r. o. Zlín

Tisk
Tiskárna Grafico Opava, s. r. o.

Katalog vydalo město Mikulov v počtu 1000 ks.

Město Mikulov

Regionální muzeum v Mikulově

Organizers
The town of Mikulov in cooperation with the Regional Museum in Mikulov

Curator
Jiří David

Production
AVEDON Marketing Company, Náměstí 30, 692 01 Mikulov, tel.: +420 519 512 797-8
Jitka Kapičáková Havlíková

Catalogue concept and editing
Marcela Effenbergerová, Jitka Kapičáková Havlíková and Libor Lípá

Photographs
Art works reproductions: Martin Polák, Milan Cais
Documentary photos: Karel Hemala, Rudolf Kudrnáček, Libor Lípá, Kristýna Michnová, Petra Pavlicová, Jan Rakušan, Vladimír Saňnikov and Zdeňka Savarová

Graphic design
Libor Lípá and authors

Translation
Barbora and Todd Hammond

Set-up and pre-press
Studio 6.15 s. r. o. Zlín

Press
Tiskárna Grafico Opava, s. r. o.

The Catalogue is published by the town of Mikulov in 1 000 copies.

Evropská unie
Evropský fond pro regionální rozvoj
Investice do vaší budoucnosti

Realizováno v rámci projektu „Mikulovsko – profesionální partner v cestovním ruchu“. Tento projekt je spolufinancován Evropskou unií.
Realized under the project „The Mikulov Region – your professional partner in the tourist industry“. This project is co-financed by the European Union.
Neprodejné / Not for sale

Příští, 16. ročník Mikulovského výtvarného sympozia „dílna“ proběhne od 8. 8. do 15. 8. 2009.
The next – 16th – year of the Mikulov Art Symposium „dílna“ will be held from 8th to 15th August 2009.